

בנסורדו

סיציליה

היו פעם מלך ומלכה, ולهم שלוש בנות יפהפיות. ההורים חשבו רק איך להנעים לבנותיהם את החיים.

יום אחד אחת הנסיכות ביקשה מהמלך "אבא יקר, אנו רוצות לעשות פיקניק, לאכול ארוחה באחו".

"טוב יlidoti" ענה המלך "הבה נעשה פיקניק" ונתן מיד הוראות כדי הכל יהיה מוכן לכך. כשהארוחה הוכנה והכל הועמס על עגלת המשפחה המלכותית עלתה למרכבה והם יצאו מהארמון. אחרי כברת דרך הם הגיעו לבית כפרי גן, השיכים למלך, ובקרבה, באחו, נמצא מקום הבילוי האהוב עליהם. היה להם כבר תיאנון רב אחרי הנסיעה והם אכלו עד שכמעט כל האוכל נאכל.

וז אמרו הבנות להורייהן "אנו נצא עכשו לטיל קצת בגן, וכשתרצטו לחזור הביתה תקראו לנו". והן רצו, תוך צחוק שמח בשבי

הmóvel לגן.

אר כשרק עברו את גדר הגן ירד עליון ענן שחור וכיסה אותו כר, שלא יכול לראות כיצד ללכת.

ביןתיים המלך והמלכה ישבו בנחת באחו כשעה או שעתיים. השימוש התקרבה כבר לאופק והם החליטו כי הגיע הזמן לחזור. הם התחילו לקרוא לבנות, וקראו שוב ושוב, אך לא שמעו כל תשובה.

ההורים המודאגים התחילו לחפש בגן, בבית וחדרה שבסביבה, אך לא יכלו למצוא אף אחת מהבנות. כאילו האדמה בלעה אותן.

ההורים היו מיאשים. המלכה בכתה כל הדרך הביתה וימים רבים אחר כר, והמלך יצא מנשך, שמי שיביא חזרה את הבנות, יוכל לקבל אחת מהן לאישה, ואחרי מותו של המלך ירש את הממלכה.

שני אלופים צעירים שירתו בארמון באותו הזמן וcssmuו את המנשך אמרו "הבה, נמלך לחפש את הבנות, אולי יair לנו מזל". הם יצאו לדרך, כל אחד עם מעט חפצים

לא, בנסורדטו" ענה המלך "איבדתי שלוש"
בנות ועוד שני אלופים, ועכשו אבד גם
אותר?"

אר בנסורדטו אמר "tan li ללבת עכשו, הוד
מלכותו, האמן לי, אביא את בנותיך בחזרה".
מלך הסכים בסוף ובנסורדטו יצא לדרך. הוא
רכב עד שהגיע לפונדק בו שרתו שני
האלופים. הוא הכיר אותם מיד, למרות
בגדיהם המרופטים, ומופתע מאוד שאל איר
הם הגיעו למבצר צזה.

הם סיפרו לו על החיפושים שלהם והוא אמר
לפונדקאי "תחזיר להם את בגדיהם ואני
אשרם לך הכל שם חיבים".

הפונדקאי עשה כך וכשהאלופים הולבשו שוב
בבגדיהם, אמרו שהם רוצים להצטראף
לbensordtu בחיפוש אחרי הנסיכות.

שלושת החברים יצאושוב לדרך ורכבו זמן
רב, עד שהגיעו למקום שומם, בו לא נראית
נפש חיה. התחיל להחשיך והם חששו
מהמקום המבודד, אך פתאום ראו אור ומצאו
בקתה קטנה.

וקצת כסף.

הם חיפשו ושאלו בכל העיירות וכפרים
שבדרך, אך איש לא שמע על הנסיכות, ולאט,
לאט כספו אזל והם נאלצו למכוור את סוסיהם
כדי לא להפסיק את החיפוש. גם הכספי
המוחט זהה הספיק רק לזמן קצר, ולא נשארו
לهم אלא בגדיהם שעל גופם. כר הם הגיעו
לפונדק שבדרך וביקשו קצת אוכל, כי היו כבר
רעבים מאד.

כשהגיע זמן לשלם אמרו לפונדקאי "אין לנו
כסף כדי לשלם לך. קח את הבגדים שלנו, tan
לנו איזה שחבות ללבוש ואנו נעבד אותך".

הפונדקאי הסכים והם נשארו שם כשרתיים.

בינתיים המלך והמלכה ישבו מיאשים
בארמונו והתגעו לילדותיהן, אך לא שמעו
עליהן ולא על האלופים שהלכו לחפשן.

בארכון עבד איש בשםbensordtu, ששירת
את המלך בנאמנות שנים רבות וכשרה את

צערו של המלך
קם וביקש "הוד מלכותו, tan li ללבת ולחשיך
את בנותיך".

מוכנים כבר לחזור לארמן, אבל בנסורדטו התעקש ו אמר "עכשו עליינו לבצע זאת. אמרו לנו איפה הנהר, כדי שנוכל למצוא אותו מהר ככל האפשר".

הזקנה הסבירה להם, נתנה להם קצת יין, לחם וגבינה, כדי שלא ירעבו בדרך, ואחרי שם אכלו ושתו נשכבו לישון.

עם זריחת השמש הם הודיעו לאישה החכמה, יצאו מיד לדרך ורכבו עד שהגיעו הנהר.

"אני הראשון" קרא אחד האלופים "אני רוצה לנסות תחיליה". אכן הם קשו חבל למותני ונתנו לו גם פעמון קטן והוא נכנס למים. אך כשרק פניו המים נסגרו מעל ראשו, נשמעו סביבו רעשים ורעמים כה אiomים שהוא מהר צלצל בפעמון והם הוציאו אותו מהנהר.

וז ניסה גם האלוף השני, אך גם הוא מהר מאד חזר לגಡת הנהר.

"איזה גיבורים אתם" אמר בנסורדטו כשהוא קשור את החבל למותני "הבה נראה מה יקרה לי" וירד למים. גם הוא שמע רעש ורעמים אiomים סביבו, אבל חשב לעצמו "עשנו

"מי זה?" נשמע קול, כאשר דפקו בדלת. "רחוו עליינו" ענה בנסורדטו "אנו שלושה" נסועים שתעו בדרך ומקשים לינה".

הדלת נפתחה ואישה זקנה מאוד הזמינה אותם להיכנס. "מאיין אתם באים ולאן פניכם?" שאלה.

אר סבתא טובה, משימה קשה לפנינו" ענה בנסורדטו. אנו רוצים להחזיר לארמן המלך את שלושת הנסיכות שאבדו".

"הוא, אומללים" קראה האישה "איןכם יודעים מה לפניכם. בנות המלך*cosו בענן עבה וכעת הן אסורות במקום أيام ונורא".

אנא, ספרי לנו, סבתא טובה" ביקש בנסורדטו "כל אושרנו תלוי בך".

"אפילו אם אספר" ענתה "לא תוכלו להציג" אותן. כדי למצוא את הבנות תצטרכו לרדת עמוק לקרקעית של נהר, ושם הן נמצאות.

אבל שתים הגדלות שמרות על ידי שני ענקים והצעירה ביותר על ידי נחש בעל שבעה ראשיים".

שני האלופים שמעו זאת, נבהלו מאד, והיו

"כדי שאוכל לשחרר גם אותן". הנסיכה פתחה דלתות והובילה אותו לאולם שני, בו ישבה אחותה, שענק-שומר ישן בקרבתה. הנסיכה השנייה סימנה להם להסתתר, כי בדיק אż הענק התעורר.

אני מריחبشر אָדָם!" קרא. "שטיוית" אמרה הנסיכה "אִיר יוכַל מֵישָׁהוּ" להגיע לכאן. שכב, תמשיך לישון." וברגע שהענק עצם את עיניו בנסوردתו יצא מהפינה וכרת את ראשו בחזק כזה שהראש עף רחוק, רחוק לפינה. לאות תודה האחות השנייה שמה כתר זהב שלה לידי של בנסوردתו.

עכשו הראו לי איפה נמצאת אחותך" השלישי אמר בנסوردתו "נשחרר גם אותה."

הוא לא יוכל לעשות לעולם, כי עליה שומר נשח בעל שבעה ראשים". הביאו אותה אליו" אמר בנסوردתו "זה יהיה מאבק יוצא מהרגיל!"

האחות השנייה פתחה דלתות ובנסوردתו נכנסו

רעש כמו שתרצו, הרעם לא יפגע בי". שרഗליו הגיעו בקרקעית הנהר הוא מצא את עצמו באולם גדול, מואר היטב. באולם ישבה הנסיכה הבוגרת, ולידה ענק גדול, ישן חזק. כשהנסיכה ראתה את בנסوردטו נעה בראשה ובעיניה שאלה איך הגיע לכאן.

בתשובה שלפ' בנסوردטו את חרבו ורצה לכרות את ראשו של הענק, כשהיא עצה זאת וסימנה שישתר, כי בדיק אż הענק התחיל להתעורר. "אני מריח בשרו של אָדָם!" קרא, כשהוא מותח את זרועותיו החזקות. אִיר יוכַל אָדָם כלשהו לרדת הנה?" אמרה הנסיכה "המשך לישון בשקט". והענק הסתובב ונרדם שוב.

היא אז סימנה לבנסوردטו וזה נתן מכח אiomה בצווארו של הענק עד שראשו ניתק מגופו והתגלגל ברכפה.

הנסיכה הורידה את הכתר שלה ושםה אותו על ראשו של בנסوردטו וקרה לו המצל היקר שלה.

תראי לי, עכשו איפה האחים שלך" אמר"

יקרי, תן להם למשור אוטר החוצה לפני, כי אני חושת כי האלופים עלולים לבגוד בר. לא, לא" ענה בנסوردטו "לא אשאיר אוטר" כאן לבדך. אינני חושד בחברים שלי".

אם כר רצונך" אמרה "אצא ראשונה, אך אני נשבעת כי אם לא תבוא אחרי כדי להתחנן איתי, אשאר רזוקה לכל חי".

הוא קשור את החבל למותניה והאלופים הוציאו גם אותה.

אבל שני האלופים קינאו באומץ ותוישיה של בנסوردטו והחליטו להשאיר אותו לאבדון בנהר. יתר על כן, הם איימו על הנסיכות ודרשו מהן שיספרו כי הם, האלופים, הוציאו אותן מהשבוי ושחררו אותן. "אם ישאלו אתכן על בנסوردטו, אמרו שלא ראייתן אותו בכלל" הוסיף, והנסיכות שפחו מאיומיהם הבטיחו את הכל וחוירו עם האלופים לארמן המלך.

מלך והמלכה שמחו מאוד כשהראו את בנותיהן בראיות ושלמות, ואחרי שני האלופים סיפרו באיזה סכנות הם עמדו כדי לשחרר את הנסיכות, המלך הכריז שהם

לאולם גדול יותר מאשר השניים. האחות הצעירה עמדה שם, קשרורה לקיר בשרשראות, ולפניה שכב נחש בעל שבעה ראשיים, أيام לمراה.

כשבנסوردטו התקדם, הנחש הפנה אליו את כל שבעת הראשים וניסה לתפוס אותו בלסתותיהם. אבל בנסوردטו שלף את חרבו ותוך דקotas שבעה ראשיים של הנחש התגללו על רצפת האולם.

במכת חרב חזקה הוא קרע את השרשראות שקשרו את הנסיכה, והוא נפלה, מלאת תודה, בזרועותיו, וגם היא הורידה את הכתף שלו ונתנה אותו בידיו.

"כעת עליינו לצאת לעולם העליון" אמר. בנסوردטו והוביל את הנסיכה הראשונה לקרקעית הנהר. הוא קשור חבל למותניה, וצלצל בפעמון. האלופים שעלו גדת הנהר שמעו זאת, הוציאו את הנסיכה מהמים וזרקו את החבל חזרה. אחרי שהוציאו את הנסיכה השנייה, רק בנסوردטו עם הצעירה נשארו בקרקעית הנהר, והנסיכה אמרה "bensordto

שלושה כתרים".

בנסורדטו עלה על הסיפון והפליג לעיר הבירה, בו חיו שלושת הנסיכות עם הוריה. כשהגיע לשם, הורה לתקוע חזק בחצוצרות ולטוף בתופים. כל אנשי העיר רצו לחלונות בתיהם לראות מה קורה.

גם המלך ראה ושמע הכל, ולמראה הספינה הנדרת אמר לעצמו "זה צריך להיות אדם גדול וחשוב, כי יש לו שלושה כתרים, וכי יש רק אחד".

הוא מיהר לברך את הזר והזמן אותו לארמוניו, תוך שיקול "זה יכול להיות בעל נחדר לבתי הצעריה". הוא נזכר שהנסיכה הצעריה לא הסכימה עד כה להתחtan ודחתה את כל המחרים.

בנסורדטו השתנה מזע עזב את הארמון והמלך לא הכיר באיש הזר הזה את משרתו הנאמן, שעלו התאבל זמן רב. "אדוני נכבד" אמר "נחגג ונבלה ביחד ואם תרצה בקר, תעשה לי כבוד גדול ותיקח את בתי הצעריה לאישה".

יקבלו את הנסיכות הבכורות לנשים.

אבל מה קרה בינו לבין לבנסורדטו? הוא המתין זמן מה עד שהבין שאמנם חבריו בגדו בו, ועזבו אותו לבדו. "אכן, עכשו לא יצא כבר לעולם הרחוב" אמר לעצמו, אך בהיותו בחור אמיתי ידע שבכיו ונחי לא יעזרו, וכן התחיל לבדוק את כל חדרי הארמון שבמימן. קר הסתווב ימים רבים. يوم אחד הוא ראה ארנק תלוי על קיר, שלא ראה אותו קודם. הוא הוריד אותו ופתח, ופתאום מהארנק יצא קול "אייזו פקודה תיתן לי?" בנסורדטו נבהל תחילת, אבל התעשת מהר אמר:

הוציא אותו מהמקום האיום זהה", ותוך רגע עמד כבר על גדת הנהר, מחזיק את הארנק היטב בידי. עכשו הcin ל' אוניה היפה ביותר שנבנתה" אי-פעם, עם צוות שלם ומוכנה לדרך". והנה עמדה לפניו אוניה כפי שציינה, ועל התווך התנוט דgal עם כתובת "מלך בעל

בנסורדו שמח לשמע זאת והם ערכו נשף גדול ושמח. ורק הנסיכה הצעירה הייתה עצובה מאד כי מחשיבותה היה רק בנסורדו שהציל אותה. אחרי הארוחה המלך אמר לה "ילדתי החביבה, האדון החשוב הזה נתן לך כבוד, ומבקש את ידך".

הו, אבא" אמרה "אנא ותר על כך, כי אני" רוצה להשאר רוקה כל החיים". אבל אז בנסורדו פנה אליה ושאל "אולי הייתי בנסורדו, הייתה נוננת את אותה התשובה?" וכשהיא הביטה עליו הוסיף "כן אני הוא בנסורדו וזה סיפור".

לבותיהם של המלך והמלכה נרעדו כאשר שמעו את סיפורו, ובסוף המלך הושיט לו יד ואמר "בנסורדו יקורי, בת' הצעירה תהיה לאישהך, וכשאמות תוסיף את הכתר שלי לשלושת האלה שלך. את האלופים שבגדו בר אגרש מארציו, ואיש לא יראה אותם כאן יותר. שלשוה ימים נמשכו חגיגות ונשפים כאשר בנסורדו התחנן עם הנסיכה הצעירה.